

OBLETENJE.

JANEZ JALEN.

Jaz: Kako je lepo! V solne se preliva listje iz dolin v rebri, na vrhove do nebesne modrine. Zjutraj in zvečer se zlivajo rudaste barve gozdov z zarjo, da oko več ne loči, kje se neha zemlja in kje se začne nebo. Da bi dolgo ostalo tako!

Častitljivi: Vzdrži do prve slane. Potem bo dan in noč cingljalo v steljo, en teden, komaj več; nato bo vsak lahko ločil, kje se neha zemlja in kje se začne nebo. Če pa pride slani pomagat še burja, bo vso dolino natrosila z mrlički, in listi, ki so zeleneli na Stolu, bodo prhneli v Jelovici ali Triglavu.

Jaz: Stol, Jelovica, Triglav —?

Častitljivi: — Jug pokopuje narobe. — A božje drevce bo preživelo zimo v zelenju.

Jaz: Božje drevce?

Častitljivi: Ga ne poznate? *Ilex aquifolium*. Listi so podobni lavorjevim. Dokler je grmiček, jih varujejo bodice ob robu, ko doraste, se trnje pogubi. Na prejšnji fari sem ga imel prav blizu cerkve v grmičku in drevescu in sem ga moral vsako leto cvetni teden stražiti, da ga niso oškurtali za butare. Bog zna, če se skriva tudi v teh krajih? Vi, ki imate še mlado nogo, bi prav lahko to dognali. Ne iščite pa v času, ko zeleni vsa šara; tudi ne med temi slepivimi barvami. Počakajte, da požge slana in razpiha burja ničemurnost in jo zmrzlina priklene k zemlji. Takrat se Vam bo še naprej med osirotelimi vejami nasmehnilo božje drevce.

Jaz: Če ga bom prepoznal.

Častitljivi: List mi prinesite, da ga potrdim, ali ovržem. Čemu bi častili kako ničvredno zel! Svet je tako dovolj gosto nasejan z malikovalci. In sam bi bil vesel, če tudi v teh krajih niso še zatrli božjega drevca.

Jaz: Bom.

* * *

Iščem. Pod nogami škriplje zmrzlina, vrhovi se solnčijo; dolinam megla zakriva nebo. Kakor iz groba lajajo psi; se pehajo glasovi ljudi, ki hite, hitee —

ropotajo vozovi; sopiha vlak v klanec, cvilijo zavore s klanca. Zvonovi potrešajo meglo: Že—le—zo, že—le—zo že—le—zo — — —. Trije plavajo nad drugimi: Bron, broon, brooon — — —. V meni brni troje imen: Stol, Jelovica, Triglav. Slišal sem jih skupaj še kot otrok; na nje je bila nanizana lepa misel, če ne celo modrost. Te iščem vse te dni, bolj kakor božje drevce — — —.

Hvala Bogu! Spomin se je oglasil in mi pripoveduje pozabljeno prerokovanje: Prišlo bo obletenje sveta s takimi grozami, da se bo Šembili še čevelj smilil, ki ga je pozabila na zemlji. Za tem bodo stali eden na vrhu Stola, eden na vrhu Triglava, eden v vrhu Jelovice in klicali: »Bratec, si še živ?« Ko se bodo sklicali, bodo brali iz božje knjige: Vera, upanje, ljubezen, to troje; največji med temi je ljubezen. Na to bo dobro na svetu, tako dobro, da bo Šembila zavidala lasten čevelj.

Bratec, si še živ? Braatec, si še žiiv?? Braaatec, si še žiiiv???

Stojim že dolgo na istem mestu in nisem opazil, da tik poleg mene zeleni med osirotelimi vejami grmiček božjega drevca.

* * *

Jaz: — Klical sem v vrhove gora »Bratec, si še živ?«, pa sem morda sam med mrlički, ki jih burja pokopava.

Častitljivi: Fant! Še kliči, še.

Jaz: — — —

Častitljivi: Obletenje. — Danes lahko vsak loči, kje se neha zemlja in kje se začne nebo.

RUNJE.

(Baročna novela.)

IVAN PREGELJ.

A ljubav in runje, o, to so hude nadloge!
(Cartoromaco, Il Ricciardetto.)

Jaz, Anton Muznik, zdravstveni svetnik Njegovega svetega cesarsko kraljevega apostolskega Veličanstva, prvi zdravnik v grofiji goriško-gradiščanski, bivši vojni lečnik visoke rimske cesarice, član c. kr. zemeljske družbe, ud goriške arkadijske kolonije, drug roveretske aka-